

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 47

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ

Β'

Τῶν ἤδη προεκτεθέντων ἐκφραστικώτερα ἀκόμη εἶνε ὅσα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανῆς ἢς γράφει εἰς τὴν «The green Quarterly» (Ὀκτώβριος) ὁ Αἰδ. Κάνων I. A. Λούγλας ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου κύκλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὴν σχετικὴν ἐν Ἀγγλίᾳ κίνησιν. Ὁ Αἰδ. Κάνων κρίνων τὸ γεγονός· τοῦ συνορισμοῦ ὑπὸ ἀγγλικανῶν καὶ ὀρθοδόξων τῆς ἀναμνηστικῆς ἐπετείου τῆς Νικαίας θεωρεῖ αὐτὸ ὡς δυνάμενον νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον στάδιον τῶν πρὸς τὴν ἔνωσιν προσπαθειῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀκολουθῶν σκέψεων.

1) Ὅταν τῷ 1054 συνετελέσθη τὸ Μέγα Σχίσμα, δὲν ἐπῆλθε σύγκρουσις μόνον μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς ἐπὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ δύο πολιτισμῶν ἐκπροσωποῦντων ἰδεολογικῶς τε καὶ ἱστορικῶς δύο ἀντιθέτους κόσμους. Ἄν καὶ πρὸ ἑκατοντάδος περίπου ἐτῶν ἢ μεταξὺ τῶν δύο κόσμων ἀντίθεσις ἐτροποποιήθη, ὅμως καὶ μέχρι πρὸ δύο δεκάδων ἀκόμη ἐτῶν οἱ μὲν Ἀγγλικανοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ εὐπαίδευτοι, ἔξαιρέσει ἐλαχίστων, μόλις ἐγνώριζον, ὅτι ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι, οἱ δ' Ὁρθόδοξοι ἐγνώριζον ἀκόμη ὀλιγώτερα περὶ τῶν Ἀγγλων. Ὑπὸ ταιούτας συνθήκας ἔνωσις αἰφνίδιος οὔτε δυνατὴ ἦτο οὔτε ἐπιθυμητὴ, ἀφοῦ ἀληθινὴ ἔνωσις προϋποθέτει ταυτότητα Πίστεως καὶ Ἔργων καὶ αἴσθημα ἀμοιβαίας χρησιμότητος. Ἐχρειάζετο διὰ τὴν συμπλησίαν Ὁρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν προπαρασκευὴ δι' ἀμοιβαίας εὐνοίας καὶ φιλικῶν σχέσεων. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ἀποτυχία τῶν ἀποπειραθέντων νὰ ἐπιτύχουν ὡς δι' ἄλματος τὴν ἔνωσιν εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Τρακταριανῶν καὶ εἰς τὴν Βόννην τῷ 1874 καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀποθάρσυνσις, κατὰ τῆς ὁποίας ἐλάχιστοι ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστῶσιν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως εἴκοσιν ἔτη ἔγεινεν ἐργασία πρακτικὴ σκοποῦσα τοῦτο: ὅπως ὀρθόδοξοι, ὡς ἄτομα,

γνωρίσωσι τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν οἷα εἶνε, διὰ μελέτης τῆς Πίστεως καὶ τῶν Ἔργων αὐτῆς, καὶ γνωρίσαντες μορφώσωσι γνώμην ἐὰν κατ' ἀρχὴν φαίνεται δυνατὴ ἡ δογματικὴ συμφωνία, ἀναγκαῖα προϋπόθεσις διὰ τὴν ἔνωσιν. Προσκλήσεις τοιαῦται ἀπεδείχθησαν εὐπρόσδεκτοι. Ταῦτοχρόνως, τῇ συνδρομῇ πολλῶν παραγόντων, οἱοὶ ὁ πόλεμος, ἡ ἐνεργὸς συμπάθεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας πρὸς τὴν διωκομένην ὀρθοδοξίαν ἐν Ρωσσίᾳ καὶ Τουρκίᾳ, ὁ ζῆλος τοῦ συνόλου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς καὶ πυκνότης προσωπικῶν γνωριμῶν, ἀνεπτύχθη μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὁμαδικὴ εὐδιαθεσία, τὸ δὲ ἐντεῦθεν ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων ὀρθοδόξων κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν Θεολόγων ὑπάρχουν νῦν ἀρκετοὶ προπαρασκευασμένοι εἰς τὸ νὰ ἐξηγήσωσι τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τοὺς ὁμοθρήσκους των καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς διὰ τὴν δογματικὴν συμφωνίαν συζητήσεις. Ἡ δὲ παρουσία Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Οὐεστμίνστερ τὴν 29ην Ἰουνίου προδήλως εἶνε προωρισμένη νὰ προπαρασκευάσῃ τὴν σκέψιν τῶν Ὁρθοδόξων πρὸς τοιαύτην δρᾶσιν.

3) Τούτων οὕτως ἐχόντων ὅ,τε συνορισμοὶ καὶ ὁ ἐπίσημος τῆς πράξεως χαρακτὴρ ἔχουν μεγάλην σπουδαιότητα. Ἐξ ὅτου ὁ Πατριάρχης Μελέτιος ἐπεσκέφθη τὸ Λονδίνον ὡς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν τῷ 1918, ἔλαβον ὑπαρξιν πλεῖστα πράξεις ἀβρότητος καὶ φιλίας μεταξὺ ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω τῷ 1920 τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔστειλεν ἐπίσημον ἀντιπροσωπεῖαν εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Λάμπεθ. Πολλοὶ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι παρέστησαν, τινὲς δὲ καὶ ἐκήρυξαν εἰς Ἀγγλικανικὰς λειτουργίας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν ταῖς ἀποικίαις αὐτῆς, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς, ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Κ[η]πόλει καὶ ἐν Ὁρθοδόξοις χώραις. Ἡ Κ[η]πολις ἀνεγνώρισεν ἐγκύρους τὰς ἀγγλικανικὰς χειροτονίας τῷ 1922, ἠκολούθησαν δὲ τὸ παράδειγμα αὐτῆς ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἡ Κύπρος. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, τὸν Καναδᾶν, τὴν Αὐστραλίαν, τὴν Νότιον Ἀφρικὴν καὶ ἄλλαχοῦ,

ἐγένοντο ἐπιτόπιοι ἐξοικονομήσεις μεταδόσεως τῆς Ἀγίας Κοινωνίας ὑπὸ Ἀγγλικανῶν εἰς Ὁρθοδόξους στερομένους ἰδίων ἱερῶν, ἐνιαχοῦ δὲ τῆς Ἀσιτικῆς Ρωσίας Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι προσέφεραν τὰς αὐτὰς ὑπηρεσίας εἰς ἀπομεμονωμένους Ἀγγλικανούς. Ἐνῶ ὁμοῦ ταῦτα πάντα ἔφερον ἢ πρωτοπικὸν ἢ μονομερῆ χαριτικῆρα, ἢ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Οὐεστμίνστερ ὀρθόδοξος παράστασις παρουσιάζεται ὡς συμβολικὴ μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας πρᾶξις συναδελφώσεως ἐξ ὀνόματος τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ διὰ τὴν ἐκτιμηθῆναι αἰτίαν τὸ γεγονός ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ἡ τελετὴ τοῦ Οὐεστμίνστερ ἦτο ἐπίσημος Εὐχαριστήριος Λειτουργία εἰς μνήμην τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Νικαίας καὶ ὅτι παρεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου ὡς Ἐπιτρόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Καντερβουρίας, ἐνεργοῦντος ἐπὶ τῇ βίσει ὀρισμένης ἀποφάσεως τῆς Συγκλήτου.

Ἡ προσωπικὴ συγκρότησις τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας προσαυξάνει τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν οἱ τέσσαρες ἀρχαῖοι Πατριάρχικοι Θρόνοι, Κ)πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἔχουν ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν θρόνων τούτων Ἱεράρχαι ἀπολαύουσι μεγίστου σεβασμοῦ. Οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων παρήλικες ἦδη, οὐδέποτε πρότερον τὴν Δυτικὴν Ἠρώπην ἐπισκεψάμενοι, ἀνέλαβον μακρὸν ταξίδιον. Ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος διετέλει ἐν χρεῖα ἐν τούτοις ἐμεριμνήσε νὰ ἀντιπροσωπευθῆ διὰ τοῦ Ἐξάρχου τῆς Δυτ. Ἠρώπης· ὁ δὲ Ἀντιοχείας κάπερ ἀσθενῶν ὑπεβλήθη εἰς τὸν κόπον νὰ ἀναγγεῖλη ὅτι ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας. Τὴν σημασίαν τῆς οὕτως συγκροτημένης Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας ἀνέδειξεν ἔτι πλέον ἡ ἑλληνικὴ ἀπαγγελία τοῦ «Πιστεύω» κατὰ τὴν τελετὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ὡς Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ ἀπόφασις Του—παρὰ τινὰς ἐχθρικὰς ἐπιρροίας κύκλων μὴ ἀγγλικανικῶν σχετικὰς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν ἑορτήν—ὅπως μεταβάλλον δρομολόγιον παρατείνῃ τὴν διαμονὴν Του ἐν Μ. Βρετανίᾳ διὰ νὰ μετάσχῃ καὶ τῆς ἐν Οὐαλίας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δαβὶδ Εὐχαριστηρίου διὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον ἑορτῆς τὴν 15ην Ἰουλίου.

Ἀδυνατῶ, λέγει ὁ Αἰδ. Κάνων Δούγλας, νὰ εὐρω προηγουμένον εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους τοιαύτης ἐπισήμου τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀντιπροσωπεύσεως ἐν ἐνὶ τόλῳ καὶ ἐν μιᾷ περιστάσει ἐν Ἀνατολῇ, βεβαίως δὲ δὲν ὑπάρχει οὐδὲν τοιοῦτον προηγουμένον ἀντιπροσωπείας παρὰ Συμβολικῆ τελε-

τῇ «Ἐτεροδόξου» Ἐκκλησίας.

4) Ἀνεξαρτήτως τῆς προκαταλήψεως ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εἶναι μία προτεσταντικὴ αἵρεσις, δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς καὶ ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην Ἐκκλησίαν ἐσωτερικαὶ ἀντιλογίαι καὶ διαφοραί. Οὕτω κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτῶ ἔτη τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ἀνετάραξε σύρραξις περὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ πρώην Οἰκονομ. Πατριάρχου Μελετίου τοῦ Δ', τὴν ὁποίαν ἐπέτεινεν ἢ μεταξὺ Βασιλικῶν καὶ Βενιζελικῶν πάλῃ, αἱ κυριώτεραι δὲ κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἐπιρροίαι ἀνεφέρουντο εἰς ἐπαγωγὰ τοῦ σχέδιου ὑπερφιλελευθέρων μεταρρυθμίσεων, ἐνῶ ἐξ ἄλλου διετέθη ἀφ' ἐαυτοῦ συμπαιθῶς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν χωρὶς μάλιστα νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν περὶ τούτων γνώμην τῶν ἄλλων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὄψει τῆς δημοτικότητος τοῦ ἐν Λονδίῳ καὶ τῶν στενῶν σχέσεων τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἦτο φυσικὴ, χωρὶς νὰ εἶνε εὐκολον νὰ διασκεδασθῆ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὁ Πατριάρχης ἐνεπνέετο καὶ ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν εἰς τὰ ἀνακαινιστικά Του σχέδια. Μεταξὺ τῶν ἐπισκεπτῶν μας ὑπῆρχον οἱ δύο κύριοι κεκηρυγμένοι ἀντίπαλοι τοῦ Πατριάρχου Μελετίου. Ὁ Μικακαμώτατος Φώσος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὅστις οὐδὲ ἀνεγνώρισεν ὡς ἔγκυρον τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ τῷ 1921, καὶ ὁ Μητροπολίτης Κιέβου Ἀντωνίος Πρόεδρος τῆς ἐν Κάρλοβιτς Ρωσικῆς Συνόδου. Ἐν τοσοῦτῳ ἀμφοτέρω, ὡς καὶ ὁ καθηγητὴς Γλοιμπακόβσκις, ὁ διάσημος τῆς Πετροπούλεως λαϊκὸς Θεολόγος, ἀντιπροσωπεύων τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ εὐπαιδευτος Μητροπολίτης Νουβίας, ὁ Ἐπίσκοπος Σεβαστουπόλεως Βενιαμίν, θεωροῦνται δικαίως ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς υπερσυντηρητικῆς Σχολῆς τῆς νεωτέρας Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι δὲν ἤλπιζον ὅτι ἐρχόμενοι εἰς Λονδίνον θὰ ἀπεχωρίζοντο τῆς πατροπαράδοτου ἀντιλήψεως ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶνε παρὰ μία προτεσταντικὴ αἵρεσις καὶ ὅτι ἄρα περιττὸς καὶ πᾶς λόγος περὶ ἐνώσεως αὐτῆς μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ ὅτι δὲ μετ' ἀναθεώρησιν τῆς κρίσεως τῶν ἀπεδέχθησαν τὴν ἄποψιν ἄλλων ἐπισκεπτῶν, οἱ οὗτοι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ Μητροπολίτης Εὐλόγιος, ὁ Καθηγητὴς Ἀλιβιζάτος τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ρουμάνος Δρ Ράδου, καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου, θὰ ἔχη μεγίστην ἀπήχησιν εἰς ἐκείνους τοὺς κύκλους τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν ὁποίων εἶνε οἱ τυπικοὶ καὶ ἔγκυροι ἀντιπρόσωποι. Θὰ ἦτο πολὺ νὰ λεχθῆ ὅτι ἔμειναν ἤδη συνήγοροι τῆς ἀμέσου Ἐνώσεως, ἀλλὰ βεβαίως δὲν εἶνε ὑπερβολὴ

νά λεχθῆ, ὅτι μετὰ μηνιαίαν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονήν, καθ' ἣν εἶδον ἐγγύθεν τὴν ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, ἐπέσθησαν ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ καταγραφῆται ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ὡς Προτεσταντικὴ αἵρεσις. Ἐποὶ συζήτησις περὶ Ἐνώσεως εἶνε ἀναγκαία καὶ ἐπιθυμητὴ καὶ ὠφέλιμος, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐξ ὅσων οἱ ἴδιοι πλέον ἐξεφράσθησαν καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Ὁ Αἰδ. Δούγλας πειράεται νὰ καθησυχάσῃ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ἐνώσεως μετὰ τῆς Ρώμης· φοβηθέντας μήπως πρόκειται περὶ ἀντιπατικῶν συνασπισμῶν ἢ πᾶν-Προτεσταντικῆς παρατάξεως, βεβῶων αὐτοὺς ὅτι ἡ Ἐνωσις ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν συντελουμένη εἶνε προωρισμένη νὰ διευκολύνῃ καὶ τὴν μετὰ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Ἐνωσιν, καὶ τελειώνει λέγων: «Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐτοιμάζει θαύματα. Ἐὰν ὁ σκοπὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου Κοινωνίας, ἣτις ἤδη προβάλλει εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐπιτευχθῆ ποῖος θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἐνώσεως ὄλων τῶν προβάτων τοῦ Ποιμένου εἰς τὴν Μίαν Ἀδελφίαν: Ἐφ' ὅσον ἐργαζόμεθα κερχωρισμένως, μηδεὶς ἡμῶν ἢ τῶν ὀρθοδόξων ἄς λησμονῆ τὴν προσευχὴν: *ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν*».

ΕΝΩΤΙΚΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΠΑΤΑΛΗΣ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν λαὸν τὴν ἐξῆς κατὰ τῆς σπατάλης παραίνεσιν:

Εἶνε γεγονός ἀναντίρρητον, ἐπιμαρτυρούμενον ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία σήμερον κατέχεται ὑπὸ πρωτοφανοῦς τινος μανίας πρὸς ἀσωτείαν καὶ σπατάλην. Αἱ πρόσφατοι μεγάλα ἐθνικὰ ἡμῶν ἀπώλεια εἰς ἀνθρώπους, ἐπαρχίας ὀλοκλήρους καὶ εἰς χρῆμα, ἀντὶ νὰ ἐμβάλωσιν εἰς τοὺς Ἑλληνας πολίτας τὸ πνεῦμα τῆς περισυλλογῆς καὶ τῆς φειδοῦς, πρὸς ὀρθοπόδησιν τῆς φίλης ἡμῶν πατρίδος, τοῦναντίον, θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ὀλοῦν ἐπιτεινομένης φρενίτιδος καὶ τῆς ἀλογίστου δαπάνης, σκοπὸν μοναδικὸν ἐχούσης τὴν ματαίαν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἡδονιστικὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς.

Καὶ ἐνῶ ἅπαντα τὰ Κράτη, τὰ μετασχῶντα εἰς τὴν τρομακτικὴν σύρραξιν, τῆς ὁποίας πρὸ μικροῦ μάστιγες παρέστημεν, ἐπέβαλον εἰς ἑαυτὰ, ὡς ὁμάδες κοινωνικαὶ καὶ ὡς ἄτομα, οἰκονομίας καὶ ἐλάττωσιν καὶ περιορισμὸν ἀξιοσημείωτον δαπανῶν περιττῶν, πρὸς

οἰκονομικὴν τοῦ συνόλου περισυλλογὴν, ἐν Ἑλλάδι παρατηρεῖται μανιώδης τάσις πρὸς κατασώτευσιν καὶ κατασπατάλησιν τοῦ χρημίτου εἰς μηδαμινὰ καὶ ἀνάξια ἀνθρώπων σοβιεῶς ἐκτιμώμετων τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς πραγματικῆς χαρῆς καὶ εὐτυχίας. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντα ἀπαξυπλῶς τὰ εἶδη, τὰ θεωραγέοντα ἀνάγκας ἐξογκωμένας καὶ ὀρέξεις ἐκδηληντικές, ἐκ τῆς ἁλλοδαπῆς προέρχονται, ἐκεῖ καὶ φηγαδύεται κατὰ ἐκατομμύρια δολόκληρα τὸ χρῆμα τοῦ λαοῦ, οὐδὲν τὸσσην ἀνάγκην διὰ τὴν μελλοντικὴν τῆς ἡμετέρας ἔχει ἡ ἐποικλιώουσα τὰς δυσθεραπεύτους πληγὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ πατριῶς.

Καὶ οὕτω δικαιστοῦται ὅτι ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐξήχθη κατὰ τὸ πρῶτον ἐξ ἡμῶν τοῦ 1925—φοβερὸν εἶπεῖν—ποσὸν 145 χιλ. λιρῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὑφασμάτων μεταξοτῶν, καὶ ἔτι φοβερώτερον καὶ ἀπογοητευτικώτερον, ποσὸν 18 χιλ. λιρῶν, ἦτοι ἐξ ὀλοκλήρων ἐκατομμυρίων δραχ. διὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἀρωμάτων!

Ἡ τοιαύτη ἐξοφρενικὴ σπατάλη χρημάτων εἰς ὅλους ἐπυρωσώδη καὶ περιττὰ, ἣτις οὐκ ὀσπανάως γίνεται αἰτία ἀπληστίας, ἀισχροκερδείας, κλοπῶν καὶ καταχρήσεων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν, τὰ ὁποῖα ἀσχηματίζουν τὴν σύγχρονον ζωὴν, ἀποτελεῖ ἔγκλημα μονονουχὶ ἀλέναντι τῆς χώρας ἡμῶν, ἐνθα εἰς χιλιάδας πολλὰς ἀνέρχονται οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ κορέσωσι τὴν πείναν τῶν καὶ διὰ ξηροῦ ἀκόμη ἄρτου καὶ νὰ στεγασῶσι τὸ τεταλαιπωρημένον αὐτῶν σαρκίον οἱ συρόμενοι εἰς τὰς ὁδοὺς προσβεβλημένοι ὑπὸ νόσων ἀνιάτων, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ διαθέσωσι ἐλάχιστον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν περίθαλψιν τῆς υἰείας αὐτῶν.

Ἡ δαπάνη χρημάτων εἰς ἀντικείμενα πολυτελείας ὅπως περιττὰ, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας, ὁπότε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως καὶ εὐεξίας, πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ γοήτερου αὐτοῦ παρὰ τοῖς ξένοις, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐνδεχομένων μελλοντικῶν ἐθνικῶν κινδύνων καὶ πρὸς ἄνετον ζωὴν τοῦ ἐργαζομένου καὶ βιοπαλαίοντος λαοῦ, ἀποτελεῖ περιφρόνησιν καὶ ἀστοργίαν ἐγκληματικὴν κατὰ τῆς πατρίδος, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθημεν νὰ θεωρῶμεν καὶ ὀφείλομεν νὰ θεωρῶμεν μητρὸς τε καὶ πατρὸς τιμιωτέραν καὶ ἀγιωτέραν.

Χάριν δ' ἀφιβῶς τῆς ἀγάπης ταύτης πρὸς τὴν πατριδα, ἔθνη ὀλοκλήρα, μετὰ τὸν πόλεμον, ὑπεβλήθησαν εἰς θυμίας καὶ στερήσεις, περιούσια καὶ αὐτὰς στοιχειώδεις καὶ ἀπαραιτήτους αὐτῶν ἀνάγκας. Οὐδ' εἶνε ἄγνωστο ἢ αὐτοθυσία, ἣν ἐπεδείξαντο ἐν τῷ σημεῖον τούτῳ ἔθνη τινὰ, ἅπαντα ἐσχάτως πρὸς οἰκονομικὴν ἀνύψωσιν τῆς ἐξαντληθείσης χώρας αὐτῶν

αυθόρμητα ήρνήθησαν τὴν ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ εἰσαγωγὴν εἰδῶν πολυτελείας, ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν βιομηχανίαν.

Τοιαύτη προσπάθεια καταβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀλλὰ πρέπει καὶ αὐθορμήτως νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀνόητον σπατάλην ὁ λαός, "Ἄς σταματήσωμεν εἰς τὴν καταστροφικὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας κυλούμεθα, φερόμενοι πρὸς καταστροφὴν βεβαίαν." Ἄς γίνωμεν σοβαρότεροι, καὶ σωφρονέστεροι, ἄς ἀντιληφθῶμεν τὴν πραγματικότητα καὶ ἄς μὴ φαντασιοπληκτῶμεν. Δὲν εἶνε ὁ ἕξω ἡμῶν ἄνθρωπος ὁ ἔχων ἀνάγκην στολισμοῦ. Ἡ ψυχὴ μας πρὸ παντὸς εἶνε ἐκείνη, ἣτις πρέπει νὰ ἐξευγενισθῇ καὶ ἀρωματισθῇ διὰ τῆς ἀρετῆς. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἄς ἐνωτισθῶσιν ἰδίως αἱ γυναῖκες, εἰς ἃς ὀφείλεται κατ' ἐξοχὴν ἀλόγιστος σπατάλη εἰς ἡδὴ πολυτελείας. Αὐτῶν, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον «ἔστω οὐχ ὁ ἕξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφάρτῳ τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἔστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές» (Α. Πέτρο. 3, 3-4). Ἡ ἀσωτεία ἔχει σύντροφον ἀχώριστον τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν στέρησιν. Μὲ χρυσοῦν ποτήριον ἐρρόφα τὴν ἡδονὴν ὁ ἄσωτος υἱὸς τοῦ Εὐαγγελίου, μὴ μεριμνῶν περὶ τῆς αὔριου, πλὴν συντομώτατα ἠσθάνθη τοὺς νυγμοὺς τῆς πείνης καὶ τῶν στερησῶν. Ράκη ἀντικατέστησαν τὰ ἐκ πορφύρας καὶ σερικῶν ἐνδύματά του καὶ ξυλοκέρατα τὴν ἄλλοτε πλουσίαν καὶ πλήρη ἐλκυστικῶν εἰς ἐδέσματα ποικίλα καὶ ποτὰ εὐάδη τράπεζάν του. Τὸ τραγικὸν ὅσῳ καὶ διδακτικὸν τοῦτο εὐαγγελικὸν παράδειγμα ἄς μὴ τὸ λησμονῶμεν. Ἡ δὲ ἀρχαία καὶ ἡ νεότερα ἱστορία βρίθουσι παραδειγμάτων ἐθνῶν ἀσώτων περιπεσόντων εἰς μαρασμὸν καὶ εἰς ἀφάνειαν. Ἄς λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κατασώτευσίς καὶ ἡ μανία τῆς σπατάλης εἶνε ἀσφαλὲς τεκμήριον παρακμῆς. Τὸ ἐπικουρικὸν «φάγωμεν καὶ πίωμεν» οὐδέποτε ἐχαρακτήρισεν ἔθνη καὶ λαοὺς ἔχοντας ἱστορίαν καὶ θέλοντας νὰ ζήσωσιν. Ὑπῆρξεν ἔμβλημα μόνον καὶ διακριτικὸν γνώρισμα λαῶν ἀσώτων καὶ ἀσεβῶν πολιτευθέντων καὶ ἀδόξως ἐκλιπόντων ἐκ τῆς ἱστορικῆς κόνιστρας.

Χάριν λοιπὸν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἀτομικοῦ καλοῦ καὶ τῆς γενικῆς εὐτυχίας, ἃς περιορίζωμεν εἰς τὸ ἐλάχιστον ἕκαστος τὰς ἀτομικὰς του δαπάνας καὶ ἄς ζήσωμεν ἐν σωφροσύνῃ καὶ νηφαλιότητι, ὡς ἐμπρόκει εἰς χριστιανούς, μὴ ὑπερφρόνουντας παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονουντας εἰς τὸ σωφρονεῖν (Ρωμ. 12, 3) καὶ ἔχοντας μοναδικὸν ὁδηγὸν ἐν τῇ ζωῇ των τὸν ἐν λιτότητι καὶ ταπεινότητι διαγαγόντα τὴν ἐλίγειον Αὐτοῦ ζῶν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, οὗ ἡ

χάρις καὶ τὸ ὑπεριον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ

Διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντῖνος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Αεροπορικὴν Ἀμυναν εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ ἀεροπορικοῦ στόλου ἐν ὁλόκληρον μηνιαῖον ἐπίδομα. Ἡ ἀεροπορικὴ ἀμυνα εἰς ἀπάντησιν ἀπηύθυνε τὸ ἐξῆς ὑπ' ἀριθμ. 1364 καὶ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου ἐν. ἔ. ἔγγραφον, ὅπερ κατ' ἐπιθυμίαν αὐτῆς δημοσιεύομεν ἐνταῦθα, ἵνα λάβωσι πάντες γινώσκοντες τὸν τρόπον τοῦτον τῆς δημοσιότητος ἐπαρκῆ:

Πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν

Ἐχομεν τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν ὅτι εὐχαρίστως ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 28ης το. ἐπιστολήν σας μετὰ τῆς ἐσωκλείστου τοιαύτης τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντῖνου, προσφέροντος τὰς ἐκ δραχ. 5,400 ἀποδοχὰς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ὧν ἐλάβομεν καὶ τὴν σχετικὴν πρὸς ἐξόφλησιν ἀπόδειξιν καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀνακοινώσητε αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν πατριωτικὴν ταύτην ἐκ τοῦ ὑστερήματός του δωρεάν, ἀποτελοῦσαν ὑψηλὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀξιολογήμενον παράδειγμα διὰ πάντας τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου, πρὸς οὓς ἅπαντας θὰ ἔπρεπε δι' ἐγκυκλίου ὑμῶν ν' ἀνακοινώσητε τὴν δωρεάν ταύτην.

Ὁ Πρόεδρος
Α. Εὐταξίας

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Κατὰ τῆς ὑποκρισίας

Λουκᾶ Κυριακῆ I - 6 Δεκεμβρίου

«Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ Σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βόυν αὐτοῦ, ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;» (Λουκ. 13, 15).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.— Δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐβασανίζετο δεινῶς ἡ συγκύπτουσα αὕτη γυνὴ καὶ ὁ ἀρχισυνάγωγος εὗρε νὰ ἀγανακτήσῃ, ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι Σάββατον ἦτο ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Σωτὴρ Χριστὸς ἐθεράπευσεν αὐτήν. Ἠγανάκτησε διὰ μίαν ὑπέροχον εὐεργεσίαν πρὸς ὑπαρξίαν ἀνθρωπίνην, ἐνῶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἐπέτρεπεν ἡ συνείδησις τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ τῶν Ἑβραίων νὰ λύῃ ἕκαστος τὸν βόυν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον, νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ φρέαρ

καὶ νὰ ποτίσῃ αὐτούς! Ἡ ὑποκρισία εἶναι κακία ἀναποφύκτου προφυλάξεως καὶ ἀδυσωπήτου καταπολεμήσεως. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α' Χαρακτήρες τοῦ ὑποκριτοῦ. Β' Ἐπακόλουθα τῆς ὑποκρισίας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Χαρακτήρες τοῦ ὑποκριτοῦ.

1.—Ὁ ὑποκριτὴς εἶναι περιαιτολόγος: ἐν ἑαυτῷ ἐμβλέπει πάντοτε προσόντα· εἶναι πάντοτε εἰς ἐκ τῶν διακρινομένων· τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν Φαρισαῖον, τὸν συμπροσευχόμενον τοῦ Τελώνου; εἶναι ὁ ἡδικοημένος...

2.—Θηρεύει φρόνησιν τεχνητὴν καὶ ἐπιτετηδευμένην: εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῶν προσχημάτων, τῶν τύπων, τῶν προφάσεων, τεχνητῆς τιμῆς λεπτότητος τρόπων καὶ κομψότητος, τοῦ ὑπολογισμένου μειδιήματος. Πύσσην γυμναστικὴν καταβάλλει διὰ τὰ τεχνάσματα ταῦτα; Δι' αὐτὸν ἡ οὐσία εἶναι: νὰ φαίνεται, οὐχὶ νὰ εἶναι ὁ πραγματικῶς εὐγενὴς ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 23, 5. 25-28).

3.—Εἶναι κακολόγος: τελεία ἔχιδνα! Ὑπὸ τὸ γλυκὺ μειδίημα καὶ τοὺς ἡδέεις λόγους γίνεται ἡ ἔνεσις τοῦ δηλητηρίου. Ὑπὸ τὸν τύπον τῆς διορθώσεως τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ὁσίων, ἐπιζητεῖται ἡ δυσφήμισις, ὁ ὑποσκελισμὸς τοῦ ἄλλου καὶ ἡ ἐξυπηρέτησις σκοπῶν ἀκατονομάστων. Ἐν τῷ κακολογεῖν τὸν ἄλλον ὁ ὑποκριτὴς ζητεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὰ ἑαυτοῦ αἴσχη... (Λουκ. 6, 42).

4.—Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ῥαδιουργίας καὶ τῶν σκανδάλων: προσοχὴ ὅμως: ἀρκεῖ αὐτὸς νὰ μὴ φαίνεται. Καὶ ὅσον ὑποκινεῖ, τόσον παρουσιάζει ἑαυτὸν ὡς ἄμωπον (Ματθ. 13, 28). Καὶ κόπτεται ὑπὲρ τοῦ δικαίου, τοῦ καλοῦ, τοῦ συμφέροντος. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν Ἰούδαν; «ἡδύνατο, εἶπε, τοῦτο τὸ μῦρον πρᾶθῆνα καὶ δοθῆναι πτωχοῖς»... Εἶναι ὁ ὑποκριτὴς, ἡ αἰωνία ἀντίφασις ἑαυτοῦ... (Διπροσωπεία).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Ἐπακόλουθα τῆς ὑποκρισίας.

Α'.—Διὰ τὸν ὑποκριτὴν προσωπικῶς·

1.—Ὡς πρὸς τὸν ἀτομικὸν αὐτοῦ βίον: Διὰ νὰ περικρύπτῃ ἑαυτὸν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐξαπατήσεως τῶν ἄλλων πόσας ἀνησυχίας, πόσους φόβους, πόσας φροντίδας καταβάλλει;—Καὶ εἶναι ἄξια αἱ ἐπονείδιστοι αὐτοῦ νίκαι τοιούτων φροντίδων;—Σκληρύνεται ἐν τῇ κακίᾳ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν ὄλεθρον.

2.—Οἰκογενειακῶς: ὑπάρχει ἠθικὴ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ;

3.—Ὡς πρὸς τὸν κοινωνικὸν αὐτοῦ βίον: ἀπροδοκίμως θὰ καταπέσῃ τὸ προσωπεῖον αὐτοῦ· τί δὲ ἀναμένει αὐτὸν; κατασχύνῃ, περιφρόνησις, τύφλις συνειδότος, αἴσχος...

4.—Θρησκευτικῶς: ἡ ἀπιστία εἶναι ἀχώριστος τῆς

ὑποκρίσεως σύντροφος. Ἡ πίστις εἶναι ἐδικρίνεια, ἀλήθεια.

Β'.—Διὰ τὴν Κοινωνίαν:

1.—Ὁ ὑποκριτὴς γίνεται ἀφορμὴ νὰ μειοῦται ἡ ἐμπιστοσύνη, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς πραγματικῶς ἐναρέτους ἀνθρώπους· ἀφαιρεῖ συνεπῶς στοιχεῖον κοινωνικῆς εὐταξίας ἐκ τῶν πρωτίστων, ἔτι δὲ καὶ προόδου.

2.—Ὑπόυλως ἐνεργῶν τὸ κακὸν εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος.

3.—Ἄλλο καὶ ἀνακαλυπτόμενος γίνεται ἀφορμὴ νὰ αὐξάνῃ ἡ δυσπιστία καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ καλόν, διαχέει τὴν καχυποψίαν, νεκροῖ τὴν ἀφελή παρρησίαν καὶ καθιστᾷ τὸν κοινωνικὸν βίον ἄχαρην....

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ ὑποκριτικοῦ τυπικισμοῦ τοῦ ἀρχισυναγῶγου, ἔτι δὲ τὰ τόσα οὐαί· ἄτιστα ἄλλοτε ὁ Ἰησοῦς ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῶν ὑποκριτῶν, εἶναι σαφὴ δεδομένα ὅτι ὀργὴ Κυρίου ἀναμένει καὶ θὰ πλήξῃ ποτὲ τοὺς ὑποκριτάς, λυμῶνας ἑαυτῶν καὶ τῆς Κοινωνίας. Προσέχωμεν· ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγινώσκωμεν αὐτούς· ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἄς προσέχωμεν, μὴ τυχόν, ἐνῶ ἄλλον ὡς ὑποκριτὴν νομίζομεν, εἴμεθα ἡμεῖς πονηρότεροι αὐτοῦ.

E. I. K.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως ἀριθμ. φύλλου 355 τῆς 13 Νοεμβρ. 1925 ἀνεδημοσιεύθη ὀλόκληρον τὸ ἀπὸ 26 Νοεμβρ. 1925 Ν. Διάταγμα περὶ τῆς συστάσεως τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου μετὰ τῆς ἐξῆς διορθώσεως τῆς γ'. παραγράφου τοῦ 2 ἄρθρου:

«Ἡ συνοδικὴ περίοδος ἄρχεται τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ κλήσις τῶν Συνοδικῶν διὰ τὴν προσεχῆ περίοδον ἄρχεται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ κλήσις τῶν Συνοδικῶν διὰ τὴν προσεχῆ περίοδον ἄρχεται ἀπὸ τῶν κληθέντων πρὸς συγκρότησιν τῆς τελευταίας Διαρκοῦς Συνόδου πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Καταστατικοῦ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1923».

—Διαλυθείσης τῆς τέως Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, προσεκλήθησαν ὡς Συνοδικὰ μέλη οἱ ἐξῆς Σεβ. Ἱεράρχαι, Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Τιμόθεος, Κορινθίας κ. Δαμασκηνός, Κυθήρων κ. Δωρόθεος, Καρυστίας κ. Παντελεήμων, Ἡλείας κ. Ἀντώνιος καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως κ. Πολύκαρπος.

—Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐπ' ἀνάκαιψεν εἰς Ἀθήνας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριχίνας καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος μετὰ τοῦ Πρωτοσυγγέλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου

ἐκ Ρουμανίας, ἔνθα ἀντεπροσώπευσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς ἀναρρήσεως τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Μύρωνος.

—Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ συνεδριάσασα δις ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐπ' ἐκλογῇ καθηγητῶν πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐδρῶν τῆς Εἰσαγωγῆς καὶ Ἑορηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης (τακτικῆς) καὶ τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας (ἐκτάκτου), ἐκ τῶν ὑποβαλόντων εἰς αὐτὰς ὑποψηφιότητα ἐξέλεξε παμψηφεί διὰ μὲν τὴν πρώτην τὸν κ. Νικόλαον Λούβαριν, διὰ δὲ τὴν δευτέραν τὸν κ. Παναγιώτην Μπρατσιώτην. Αἱ περὶ τῶν ἔργων τῶν ὑποψηφίων ἐκδέσεις τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπείας καὶ τὰ πρακτικὰ ἀμφοτέρων τῶν συνεδριῶν τῆς Σχολῆς ἐκτυπούμενα συντομώτατα θὰ διαβιβασθῶσι πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργεῖον κατὰ τὸν νόμον, ἵνα τοῦτο προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἐλεγέντων καθηγητῶν.

—Περὶ τὴν 11 π.μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὑπὸ τῶν στρατευθέντων φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐτελέσθη ἐν τῇ πρὸ τῶν προπυλαίων αὐτοῦ πλατεῖα μνημόσυνον τῶν ἐν τοῖς τελευταίοις ἀπελευθερωτικοῖς ἀγῶσι τῆς πατρίδος πεσόντων φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς μνήμην τῶν ὁποίων εἶνε ἀνεγχερμέναι ἔξωθεν τε καὶ ἔσωθεν αὐτοῦ ἀναμνηστικαὶ στήλαι. Τῆς ἐπιμνημοσύνου τελετῆς προέστη ὁ σεβ. μητροπ. Κυθῆρων κ. Δωρόθεος, παρήσαν δὲ ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γαλλικῆς στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς, ὁ Πρύτανις, πολλοὶ Καθηγηταὶ πλῆθος φοιτητῶν καὶ λαοῦ, οἵτινες μετ' εὐλαβείας προσηυχήθησαν ὑπὲρ τῶν θυσιασάντων τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς μητρὸς πατρίδος καὶ ἠκροάσαντο ἐπιμνημοσύνων λόγων ἀντιπροσώπων τῶν φοιτητῶν, τοῦ Πρυτάνεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ. Τοὺς ἐπιμνημοσύνους ὕμνους ἔψαλλεν ἄριστα κατηρισμένος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου χορὸς μαθητῶν καὶ ἀποφοίτων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς.

—Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐώρτασε τὰ ὄνομαστήρια αὐτοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Τὴν παραμονὴν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐνταῦθα Μητροπολιτικῷ ναῶ, ἔψαλλον δὲ οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἔψαλλε καὶ πάλιν ὁ χορὸς τῶν αὐτῶν μαθητῶν, ὠμίλησε δὲ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὁ ἱεροκέρυξ Ἀτικῆς ἀρχιμ. Ἱερόθεος Καρελῆς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας τὸ παραστὰν καθ' αὐτὴν πλῆθος, μεθ' ἅπαντος τοῦ Κλήρου, συνῴδενσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸ

μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπισήμως μεταβάντα καὶ περιβεβλημένον τὸν μανδύαν. Ἐκεῖ ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις παρεπιδημούντων Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων καὶ τοῦ λοιποῦ ἱεροῦ Κλήρου, ἐκ μέρους τοῦ ὁποίου προσεφώνησεν αὐτὸν ὁ Πρόεδρος τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου» αἰδεσ. κ. Δημ. Βλυσίδης, ἀντιφωνήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐν σώματι δὲ προσήλθον οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς μετὰ τῶν μαθητῶν, ἕτεροι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων Σχολῶν, τὰ ὄσφρανα τοῦ Ἀσύλου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, προκαλέσαντα βασιλευτάτην συγκλήσιν τῶν παρισταμένων, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μετὰ τοῦ Γεν. Γραμματέως καὶ τοῦ Τμηματάρχου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἕτεροι Ὑπουργοὶ καὶ ἐπίσημοι, ἀλλ' ἰδίως μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ μέχρι νυκτὸς παρήλασε πρὸ τοῦ ἐορτάζοντος Προϋπερέτου, συνεχάρη αὐτὸν καὶ ἐζήτησε τὰς εὐχὰς αὐτοῦ. Τηλεγραφικῶς συνεχάρησαν αὐτὸν οἱ Πατριάρχαι Κ]πόλεως καὶ Ἱεροσολύμων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

—Ὡς ἀνηγγείλαμεν ἤδη ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος πληροφοροφθεῖσα ὅτι διὰ Νομ. Διατάγματος πρόκειται νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν, ὅπως ἐπὶ ἐν ἔτος παρακολουθήσωσι σπουδὰς ἐν τῷ Μαρασλείῳ Διδασκαλείῳ πρὸς ἀπόκτησιν προσόντων δημοδιδασκάλου, ἔκριεν ὅπως ὑποδείξῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὴν πρόληψιν τοῦ μέτρου τούτου, τὸ μὲν διότι ἡ ἐν ταῖς Ἱερατικαῖς Σχολαῖς κατάρτισις τῶν μαθητῶν ἐπὶ 5 ἔτη εἶναι πλήρης καὶ ἀρτία ὅπως καθίσταται οὗτοι τέλειοι δημοδιδάσκαλοι καὶ ἐφημέριοι ἱκανοί, τὸ δὲ διότι ἡ τυχὸν ὑποχρέωσις τῶν ἀποφοίτων τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ὅπως ἐπὶ ἐν ἔτος φοιτήσωσιν εἰς τὸ Μαράσλειον, θὰ συνεπαγάγῃ τὴν διάλυσιν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς ιδρύσεως αὐτῶν. Ἐν τῷ ἐγγράφῳ αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος λέγει, ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων κλητῶν τοὺς ὁποίους ἐκπληροῖ ἡ παιδαγωγικὴ μόρφωσις τῶν τροφίμων τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ἐφοδιάζει αὐτὴ τοὺς μέλλοντας λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας διὰ προσόντων, τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀνάγκην ὅπως εὐρίσκωσι πόρον ζωῆς πρόσφορον εἰς τὸ μέλλον ἀξίωμα, δι' ὃ προορίζονται μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατόν ἅμα τῇ ἀποπερατώσει τῶν σπουδῶν των νὰ χειροτονῶνται ἱερεῖς καὶ ἀπαιτεῖται ἵνα παρέλθῃ τοῦλάχιστον δεκαετὲς διάστημα. Ἐὰν δὲ αἱ ἐν τῷ παρελθόντι ἰδρυθῆσαι Ἱερατικαὶ Σχολαὶ ἠστόχησαν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εὐ-

ρίσκεται σήμερον ἐστερημένη μεμορφωμένου Κλήρου, τοῦτο ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι δὲν εἶχε ληφθῆ πρόνοια περὶ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ἀποφοίτων τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀποφοιτήσεως μέχρι τοῦ χρόνου τῆς χειροτονίας αὐτῶν. Οἰκοθεν δὲ ἐννοεῖται ὅτι ἡ διάλυσις τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν θὰ καταστήσῃ ἀδύνατον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀπαραίτητον μόρφωσιν τοῦ Κλήρου. Τὸ Ὑπουργεῖον ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ πάντα τὰ μέσα, ἵνα παρακολουθήσῃ καὶ πεισθῆ ὅτι ἐν ταῖς Ἱερατικαῖς Σχολαῖς, ταῖς κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ριζαρείου Σχολῆς λειτουργούσαις, παρέχεται ἀρκία παιδαγωγικὴ μόρφωσις, δύναται δὲ νὰ πιστοποιηθῆ τὸ γεγονός τοῦτο ἐκ τῶν λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς, ἡτις ἀπέδωκε μέχρι τοῦδε ἀριστα μεμορφωμένους δημοδιδασκάλους. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέτρον οὐ μόνον κατὰ ταῦτα καὶ ἐπιβλαβέστερον εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸ Κράτος θὰ στερήσῃ ἱκανῶν καὶ ἠθικῶς μεμορφωμένων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ φανῶσι χρησιμώτατοι εἰς ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν τὸ Κράτος ἔχει ἀνάγκην πολλῶν χιλιάδων διδασκάλων. Καὶ ἐὰν δ' ἔτι δὲν ὑπῆρχεν ἔλλειψις δημοδιδασκάλων, οἱ ἐκ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἀποφοιτῶντες δὲν θὰ ἔβλαπτον τὴν τάξιν αὐτῶν διότι, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸν νόμον, μόνον ἐπὶ 15ετίαν ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεώς των οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν δικαιούνται νὰ μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοδιδασκάλου. Ἐὰν δὲ δὲν χειροτονηθῶσι ἀποβάλλουσι πᾶν δικαίωμα ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος. Πάντως δὲ τὸ Ὑπουργεῖον ἐκτιμᾷ προσηκόντως καὶ τὰς περιστάσεις ἐκεῖνας, καθ' ἃς εἰς ὠρισμένα χωρία ὁ ἐφημέριος εἶναι δυνατὸν νὰ τυγχάνῃ καὶ δημοδιδάσκαλος, ὡς ἐπίσης ἐκτιμᾷ καὶ τὴν σημασίαν τῆς παιδαγωγικῆς μορφώσεως διὰ τὸ καθόλου ἔργον τοῦ ἱερέως, ὅστις πρέπει νὰ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν διδάσκαλος καὶ ποδηγέτης τοῦ λαοῦ. Τέλος ἡ λήψις τοιοῦτου μέτρου ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου θὰ θεωρηθῆ ὡς προσπάθεια ὠρισμένων ἐκπαιδευτικῶν κύκλων, ὅπως μὴ εἰσάγωνται εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν κλάδον θρησκευτικῶς καὶ ἠθικῶς μεμορφωμένοι δημοδιδάσκαλοι. Διὰ πάντας τούτους τοὺς λόγους παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως διαγράψῃ τὴν παρεμφερήσαν εἰς τὸ ἐν λόγω σχέδιον Νομοθετήματος διάταξιν περὶ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν. Περὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου καὶ προφορικῶς ἐξέθηκε τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐγένετο καὶ δευτέρα σύσκε-

ψις μεταξὺ τῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τὴν πρώτην προσώπων διὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκλογικῆς ἐγκυκλίου, καὶ πάλιν δ' ἀπῆσαν οἱ κληθέντες ἀντιπρόσωποι τῶν συρορθόδοξων δι' οὓς λόγους καὶ κατὰ τὴν πρώτην. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπεφασίσθη ὅπως ἡ ἐργασία προχωρήσῃ καὶ ἄνευ αὐτῶν, χωρὶς τοῦ λοιποῦ νὰ σταλῆ πρὸς αὐτοὺς καὶ ἄλλη πρόσκλησις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

—Ὁ σεβ. Κιέβου Ἀντώνιος, Πρόεδρος τῆς ἐν Κάρλοβιτς ὁμοεικῆς Συνόδου, δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὄρους καταγγέλλει ὡς πλαστὴν τὴν φερομένην ὡς διαθήκην τοῦ πατριάρχου Τύχωνος, τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ οὐσιωδῶς, λέγει, διαφέρει τοῦ πραγματικοῦ τοῦ Πατριάρχου γραφικοῦ χαρακτήρος, θεωρεῖ δὲ συκοφαντίαν κατὰ τῆς μνήμης τοῦ Τύχωνος τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόδοσιν τῶν ἐν τῇ «διαθήκῃ» γραφομένων καὶ καταλήγει οὕτω τὸ ἔγγραφόν του: «ἐὰν δὲν ἦτο ὀλίγον ὑποχωρητικὸς εἰς τοὺς Μποσεβίκους, ἴσως τώρα δὲν θὰ ἔμεινεν ἐν Ρωσίᾳ οὔτε εἰς ναὸς ὀρθόδοξοι, ἀλλ' ὅλους θὰ κατελάμβανον οἱ αἰρετικοὶ τῆς Ζώσης Ἐκκλησίας. Καὶ ὁ Ἅγιος Φίλιππος, Μητροπολίτης Μόσχας, ἐπὶ μακρὸν ὑπέμεινε τὰ κακουργήματα τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, καὶ ὁ Ταράσιος, Πατριάρχης Κ]πόλεως ὑπέμεινε τὴν ἀφροσύνην τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, καὶ μόνον μετὰ τὸν ἀπὸ Θεοῦ ὄλεθρον αὐτῶν ἐπανήγαγε τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν. Θὰ ἐπανέλθῃ αὕτη ἐν τῇ προτέρῃ δόξῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Ρωσίαν».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

—Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Βουλγαρίας δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Παρισίων Καρδινάλιον Ντυμποῦα διαμαρτύρεται διὰ τὰς δῆθεν τῶν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ βουλγαρικῶν πληθυσμῶν καταπιέσεις καὶ ἐπικαλεῖται τὴν παρὰ τῇ γαλλικῇ Κυβερνήσει ἐπέμβασίν του. Ὁ Καρδινάλιος ἀπήντησεν, ὅτι ἐπεκαλέσθη ἐπὶ τῷ προκειμένῳ τὴν εὐμενῆ προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ 1600ῆ ἐπέτειος τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκ. Συνόδου ἐφορτάσθη καὶ ἐν Γιολάννεσμπουργ τῆς νοτιοανατολ. Ἀφρικῆς, προσεξάρχοντος μὲν τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Κίμπερλεῦ καὶ Κουρουμάν, μετέχοντος δὲ καὶ τοῦ ἕλληνο ἀρχιμανδριτοῦ τῆς ἐκεῖ ὀρθόδοξου Κοινότητος, ὅστις καὶ στὰς πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἑλληνιστί.

—Ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἐγένετο κοινὸς ἑορτασμὸς καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν τῷ ἀγγλικ. ναφ τοῦ ἁγ. Γεωργίου παρόντων ἀντιπροσώπων ὀκτῶ Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη ἑλληνιστί, ἀρμε-

νιστί και ἀραβιστί, τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἀπηγγέλθη ἑλληνιστί τὸν δὲ σταυρὸν κατὰ τὴν γενομένην λιτανεῖαν ἐκράτει Σῦρος Προτεστάντης.

—Τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἀνατολικῆς συνελθὼν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Athelstan Riley, διετύπωσε διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς μερίδος ἐκείνης τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, τοῦ ὑποστηρίζοντος τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ βιλαετιοῦ τῆς Μοσσοῦλης εἰς τὴν Τουρκίαν. Τὸ Συμβούλιον ἐξέφρασεν εὐχαριστίας πρὸς τὴν Βρεττ. Κυβέρνησιν διότι αὕτη ἐπέμεινεν ὅπως ἡ τύχη τῶν ἐν τῷ χωρῷ ἐκείνῳ δοκιμαζομένων χριστιανῶν κανονισθῆ ὑπὸ τῆς Κοιν. τῶν Ἑθνῶν.

—Ἐν Λονδίῳ ἐδημοσιεύθη θεομὴ ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν ἀγγλικὸν λαὸν ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κατεβουρίας καὶ ἄλλων ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων ὑπὲρ βοήθειας τῶν ἐξ Ἰράκ Ἀσσυρίων προσφύγων. «Ἡ μεγάλη ἀμηχανία—λέγεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ—εἰς ἣν περιῆλθον οἱ ἐξ Ἰράκ Ἀσσύριοι πρόσφυγες, οἵτινες ἠνώθησαν ἐσχάτως μετὰ τινῶν χιλιάδων χαλδαίων, μόλις διαφυγόντων ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἐδάφους, ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν βοήθειαν τοῦ χριστ. λαοῦ ὑπὲρ τῶν ἀθλιῶν τούτων ὑπάρξων, αἵτινες κυριολεκτικῶς θνήσκουσι... Ὁ πτωχὸς αὐτὸς λαὸς ἔχει ἀξιώσεις παρ' ἡμῶν ὡς ἐντολοδόχων διὰ τὸ Ἰράκ. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐκκλησίαι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἀμερικῆς ἤδη προσήνεγκαν ἐκάτῳν ἑκατομμύρια δολλαρίων ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων καὶ Ἑλλήνων προσφύγων. Ἐπειδὴ ἡ βοήθεια αὕτη ἀφορᾷ εἰς μόνους τοὺς τελευταίους, οἱ Ἀσσύριοι πρόσφυγες δέον νὰ καταστῶσι τὸ ὑποκείμενον τῆς φροντίδος ἡμῶν αὐτῶν...» Ἡ ἐκκλησιῶν δηλοῖ ἐν τέλει ὅτι ὑπάρχει ἀπόλυτος καὶ ἄμεσος ἀνάγκη 100,000 λιρῶν πρὸς βοήθειαν τῶν πασχόντων.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ὁ ἐν Pueblo Colorado τῆς Ἀμερικῆς ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς κ. Ἀναστάσιος Ροιδόπουλος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ κ. Κούλα ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δραχ. 2000, μετὰ συγκινητικῆς ἐπιστολῆς. Τὰ χρήματα ταῦτα περισυνέλεγεν ἐκ μικρῶν οἰκονομῶν ἢ μικρὰ τῶν κόρη Κυριακῆ, καταθέτουσα εἰς Τράπεζαν. Ἄλλ' ἀτυχῶς μόλις ἄγουσα ἡ Κυριακῆ τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἀπέθανεν, οἱ δὲ γονεῖς τῆς ἐθεώρησαν καλὸν ν' ἀποστείλωσιν τὸ ποσὸν τῶν 2000 δραχ. εἰς τὰ ὄρφανὰ τῆς Βουλιαγμένης. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος διέταξεν, ὅπως ἐν τῷ ναφ τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐτησίως μὲν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου αὐτῆς (14 Ὀκτωβρίου) τελεθῆται ἐπιμνημόσυτος δέησις ὑπὲρ τῆς δωρητρίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου Κυριακῆς, ἐφέτος δὲ τελεσθῆ μνημόσυνον κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακῆν.

—Παρὰ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἀπεστάλησαν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δραχμαὶ 2635 προσερχόμεναι ἐκ περιφορᾶς δίσκου ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Μητροπόλεως.

—Ἐπίσης παρὰ τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας Ἱ. Ναοῦ Ἀγ.

Ἀσωμάτων Θεσίου ἀπεστάλησαν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης δραχμαὶ 1060 ἐκ περιφορᾶς δίσκου κατὰ τὴν 8 Νοεμβρίου.

BIBΛΙΑ

Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου, Πρωτοπρεσβυτέρου, Ἱερὰ Κατήχησις πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τοῖς Κατηχητικοῖς Σχολείοις τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, πράξιν, καὶ λατρείαν διδασκομένων. Ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ βραβευθεῖσα ἐν τῷ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν προκηρυχθέντι διαγωνισμῷ συγγραφῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως. Ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἐν Ἀθήναις, Τύποις «Φοίνικος» 1925.—Ὡς εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας», πρὸ πολλοῦ ἐδημοσιεύθη προκήρυξις διαγωνισμοῦ ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περὶ συγγραφῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως πρὸς χρῆσιν τῶν παρ' ἡμῖν λειτουργούντων καὶ μελλόντων νὰ λειτουργήσουν ἐν τοῖς ναοῖς Κατηχητικῶν Σχολείων. Ἐκ τῶν Κατηχητικῶν ποιημάτων, ἅτινα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπιτροπὴν, ἐκρίθη πληροῦν τοὺς ὅρους αὐτοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐν Manchester πρωτοπρεσβυτέρου αἰδέσ. κ. Κωνσταντίνου Καλλινίκου, τοῦτο δ' ἄρα καὶ ἔτυχε τοῦ τεθέντος βραβείου.

Ἡ Κατήχησις αὕτη, κατ' ἐρωταπόκρισιν ἐκτιθεμένη, μετ' εἰσαγωγῆν (σ. 3—9) ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν μερῶν: τοῦ Δογματικοῦ (σ. 10—48), τοῦ ἠθικοῦ (σ. 49—82) καὶ τοῦ Λατρευτικοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῷ α' ὁ λόγος περὶ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων καὶ δι' αὐτοῦ διδασκομένων δογματικῶν ἀληθειῶν περὶ Θεοῦ Πατρὸς, περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος, μετ' ἃ ἔπονται τὰ περὶ Ἐκκλησίας, περὶ μυστηρίων καὶ τῶν ἐσχάτων. Τὸ δὲ β' περιλαμβάνει τὸν ἐν ταῖς Δέκα Ἐντολαῖς περιεχόμενον ἠθικὸν καὶ μωσαϊκὸν νόμον καὶ τὸν ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ὅρους Διδαχῆ περιλαμβανόμενον Εὐαγγελικὸν Νόμον. Διὰ δὲ τοῦ γ', τέλος, ἐξ ἀφετηρίας τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς διδάσκονται τὰ περὶ προσευχῆς καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ εἶδη, τὰ περὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν καιρῶν τῆς δημοσίας προσευχῆς, τὰ περὶ τῶν προϊσταμένων ἐν αὐτῇ καὶ ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὰς κυριώτερας τῶν ἱερῶν τελετῶν.

Τὸ βιβλίον διακρίνει ἀκριβολογία, σαφήνεια καὶ πληρότης, συνιστῶμεν δ' αὐτὸ θερμῶς πρὸς τοὺς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐφημερίων καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὀργανώσαντας κατηχητικὰ μαθήματα καὶ πρὸς τοὺς ὅσοι ἐν γένει φιλοτιμοῦνται νὰ ἀσχολῶνται εἰς τὴν κατήχησιν τῶν μικρῶν τῶν ἐνοριῶν τῶν. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον εἶνε χρησιμώτατον βοήθημα καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τοῦ Κράτους διδάσκοντας εἰς τοὺς ἑλληνοπαῖδας τὴν Κατήχησιν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Πρωτοπρεσβυτέρου ἑλ. οἰκ. τῆς Ἱ. Μονῆ. Ζ 6 ββζ: προκηρύσσει, ὅτι κατεθῆσαν εἰς πλειοψηφικὴν δημοπρασίαν ἐπιπέλασις ἐκτελεσθησάμενη τῇ 22^α ἡμέρᾳ Νοεμβρίου ἐ.ξ. ἡμέρα Κυριακῆ καὶ ὥρα 10 12 μ., ἐν Κοζάνῃ. ἐνώπιον τοῦ οἰκείου συμβολαιογράφου 1) Τρεῖς χεῖρας παλαῶς καὶ δύο βδοκ «θαμάκια» 2) Τεσσαράκοντα αἶγας πικλαῖς. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λαβῶσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφεῖοι τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 28^η 8/βρίου 1925

Ἐν Ἀθήναις Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 88